תום' ד"ה נפמא שלשים. ונראה דיום

ובו'. עי' לקמן י"ד ע"ב תד"ה לוקה ודף טו ע"ב

הגהות התוספות

1. ל"ל אמריטן. 2. ל"ל

והכא חשבינן. 3. תיבות

4. ל"ל דאם גילח הראשונה

ל"ל דחם גינה הרחשונה לשלשים.
תיבת מויר נמחק.
ל"ל דסוף היום לתחילת מירות שני דהיינו לכחן

ולכאן לא שמעינן ואם תאמר כו'. 8. ל"ל שתמלא. 9. ל"ל

.10 מיבת יום נמחה.

11. ל"ל יום וחיבת אם נמחק. 12. ל"ל יום מגלחת.13. חיבת דקאמר

יום מיום שגילח בו כו'.

שלשים דיום א) [לעיל ה: וש"נ], ב) לקמן נו., ג) ג"ו שם, ד) נ"ח שחמחי לח, ד) נ"ח ק"ח, שחמחי לח, ד) נ"ח ק"ח,

נוסחת הריב"ז

א] עולה מן המנין ב] דמשמע לן דיום: ג] היום: ל] בו ביום: הן נ"ט: ון ומקלת זן (ולא משום כו׳ ככולו) ליתא בכ"י: אלא כו': יז איטמי:

הגהות הב"ח

(A) גם' רישא (באומרשלמיס) תא"מ ונ"ב גי' למים: (נ) רש"י ד״ה שלמים: (נ) רש"י ד״ה תנן וכו' והכא נמי וכו' ולל דתנא קמא לא סבירא ליה הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

דסתם נזירות לא הוי אלא כ"ט יו ומשום א] תום' ד"ה ולרב מתנא קשיא סיפא וכו' מש"ה וכו' בדיעבד ילא עכ"ל. מן תיבת משום עד חיבת ילא נמחה. ונ"ב מש"ה אם גלח בראשונה יום ל' דילא משום דיום ל' י"ל מקלת יום ככולו ועולה מקלתו למירות ראשונה הלכך בדיעבד ילא כל"ל א"מ: ב] בא"ד נסופו אם גילח ליום ס' חסר א' ילא שיום ל' עולה לו מן המנין כלומר לכאן ולכאן. נ"ב כ"ז נמחק א"מ: ג] תום' ד"ה תנן אם גלח יום ששים חסר אחד ינא וכו׳ שתמנא נמחק תיבת שתמלא ונ"ב שתמו: ד] ד"ה נטמא יום ל' סומר הכל וכו' ונראה ל סומה הכל ולו ומוחה דיום שלשים ואחד נמי סותר כל שלשים אטו יום שלשים והכי משמע לקמן דהאמר נטמא לל' ואחד והכי עד תיבת הכל נמחק. ונ"ב דבריהם תמוהים הכי. ועוד דמאי משמע אם כך להדיא ו לפ"ז כולי להתוס' לפ"ז כולי הך מילתא. ובאורח מישור ראימי שהגיה כאן בזה"ל והמ"ל לקמן דקאמר נטמא לל׳ סותר הכל נטמא אלא לבר פדא עכ"ל הא"מ. היטב הבנתי דטעות היה כתוב והמ"ל לקמן וכו' והוא ראשי תיבות והוה מלי למימר וכו׳ והכוונה דלקמן דף טו ע"א דקאמר במתני נטמא יום מלשים סותר הכל הוי מלי למתני נמי נטמא יום שלשים ואחד סותר הכל טנפים ומחד סומה יספג וכמ"ש גם התוס' לקמן דף טז ע"ב בסוף ד"ה נטמא ביום ק"א וכו' והמדפים טעה בראשי תיבות של והכי משמע לקמן וחשב לחקן ותקנתו קלקלתו לפיכך הארכתי לבאר הדבר באר היטב והשתא הגהתו דבעל א"מ הנ"ל מובנת ודו"ק:

אבל לשתי נזירות לא. אמרינן דליהוי יום אחד עולה למנין נזירות ראשונה ונזירות שניה קמשמע לן דעולה לכאן ולכאן: תכן אם גילה לם׳ חסר אחד יצא. שיום שלשים עולה אולכאן ולכאן: בשלמא לרב מסנא. דאמר אין נזירות פחותה מל' יום ואינו מגלח עד יום ל"א

הכי אמינא לעיל שאם גילה ביום ל' יצא אבל טעמא דהא מתניתין

לא הוי כדאמרת משום דמקלת היום ככולו: סגן מי שאמר הריני

נזיר נטמא יום שלשים סותר את הכל בשלמא לרב מתנא. דאמר

דאין נזירות פחות משלשים משום הכי כי נטמא ביום שלשים בתוך

מלאת קרינא ביה וסותר את הכל. ואי קשיא לך הא תריך רב

מתנא לעיל דאמר מקצת היום ככולו כי הכא נמי נימא מקצת היום ככולו ואם נטמא ביום שלשים לא יהא סותר כלום הא לא קשיא

דאמר לך רב מתנא הא תנא קמא דרבי אליעזר סבר לא אמרי׳

מקלת היום ככולו דהכי קא מתרלינן קסבר רבי אליעזר מקלת היום ככולו מכלל שדתנא קמא דר' אליעזר סבר לא אמרינן

מקלת היום ככולו: אלא לבר פדא. דאמר אין עיקר נזירות

אלא כ"ע יום אמאי סותר הא יוניטמא אחר מלאת ימי נזרו:

להכי איצטריך לן הא מתניתין בן דיום

שלשים עולה לו מן המנין לכאן ולכאן

דכי גילח הראשונה ביום שלשים עולה

לו אותו שיום לכאן ולכאן ונתחלה

דו מבו ביום נזירות שניה וכי עברו

עליו ס' חסר אחת נעשה עליו יום

קוכ"ט בתשלום ל' וומהלת היום ככולו:

אלא לבר פדא. למה לי למיתנא שיום

שלשים עולה לו מן המנין הא הוי

מירות משלשים חסר אחד: אמר לד

בר פדה. אנא דאמינא דאין עיקר

מירות אלא כ"ט יום אהא סמכי

דגמירנא להא מתניתין וחזינא ביה

דתני שאם גילח יום ששים חסר א׳

ינא שיום שלשים עולה לו מן המנין

ומשום דבתחילה כי גילח ביום שלשים

עולה לו לכאן ולכאן שולא משום

דאמרינן מקצת היום ככולו ונעשה

כמי שגילח ביום שלשים ואחד אלמא

אלא לבר פדא קשיא אמר לך בר פדא אימא לרב מתנא ניחא אלא לבר פדא קשיא

סיפא ואם גילח את הראשונה ליום שלשים מגלח את השניה ליום ששים אלא סיפא מסייעא ליה רישא 6 באומר שלימים ולרב מתנא קשיא סיפא אמר לך רב מתנא כדקתני סיפא יום שלשים עולה לכאן ולכאן מאי היא שמקצת היום ככולו הא אמרה חדא זימנא מהו דתימא ה"מ לענין חדא נזירות אבל לשתי נזירות לא קמ"ל סתנן אם גילח יום ששים חסר אחד יצא שיום שלשים עולה לו מן המנין בשלמא לרב מתנא ניחא אלא לבר פרא למה לי הא אמר שלשים חםר אחד אמר לך אנא נמי אהא סמכי יחנן מי שאמר הריני נזיר נטמא יום שלשים סותר את הכל בשלמא

ביום שלשים יצא ורישא דלכתחילה לריך לגלח ביום שלשים ואחד נעשה כאומר שלימים ומדרבנן בעלמא דגזרינן סתם נזירות אטו היכא דאמר

> כדשני נמי ארישא: ולרב מתנא קשיא סיפא. דקתני אם גילח ראשונה ליום שלשים

המשניות דאע"ג [דחדשה] בסיפא דקתני ואם גילח הראשונה ליום

שלשים מגלח השניה לכתחילה ליום ששים אלמא דסוף יום שלשים

עולה לו למנין מירות שני ומקצת יום חשיב כיום שלם והא לא

שמעינן מרישא דאדרבה ס"ל לבר פדא דלא אמרי מקצת יום ככולו

בסוף נזירות וחשבינן 2 ליה כאדם

המקבל נזירות בחלי היום הא לא

חשיב חידוש למקשה דפשיטא שאדם

מקבל מירות בחלי היום [ומשני

סד"א ה"מן שלא היה עסוק במירות

תחילה וניכר לכל נזירותיו אבל הכא

דנהג נזירותיו עד חלי היום אימר

לא יעלה לו דאינו ניכר מירותו

קמשמע לן דאפי׳ הכי עולה לו לכאן

ולכחן: הגה"ה אמר דך סיפא

מסייעא ואם גילח הראשונה ליום

שלשים מגלח חשניה ליום ששים.

אלמא דמשך הנזירות כ"ט יום כלכך

אמרן דבדיעבד אם גילח הראשונה

שלימים דאז לריך לגלח לשלשים ואחד

אלמא דביום שלשים מלי לגלוחי: אמר לך רב מתנא סיפא יום שלשים עולה לכאן ולכאן. פירוש משום א! הכי דיום שלשים: יש לומר הראשונה שלשים יום דיצא משום דמקצת היום ככולו ועולה לו מקלתו למירות ראשונה הלכך מיר בדיעבד ילא ולכתחילה בעינן ל"א יום (שלימים) דמשך מירות שלשים יום כדשני נמי ארישא ומה שמגלח השניה לכתחלה ליום ששים משום דסוף סוף שולה להתחלת מירות שני מידי דהוה אאדם דמקבל מירות בחלי היום ונמלא דיום שלשים הויא להתחלת נזירות שני להכי מגלח השניה לכתחילה ליום ששים ופריך לרב מתנא מאי קמ"ל תנא דאמר מקצת היום ככולו הא מרישא שמעינן ליה דקתני מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלשים ואחד ואם גילח ביום שלשים יצא מטעם דמהצת היום ככולו לרב מתנא ומשני דמרישא לא שמעינן אלא דמקצת היום שלשים

חמר עולה לו לנזירות אחת שנדר אבל לב' נזירות כמו בסיפא שעולה תחילת שלשים יום לסוף נזירות ראשון לכאן ולכאן [לא] ז ואם תאמר ולבר פדא נמי חקשה מאי קא משמע לן דאי אחא לאשמועינן דאם גילח הראשונה יום שלשים דילא הא ברישא קחני לה בהדיא אם גילח יום שלשים יצא וצריך לוחר לבר פדא נתי איכא חידוש בסיפא תאי דלא שמעי׳ מרישא דקחני אם גילח הראשונה ליום שלשים דמגלח השניה ליום ששים לכתחילה דמירות שני התחיל ליום ל' אחר תגלחת ראשונה וקמ"ל דאותו סוף היום עולה למנין נזירות שני נמצא כי יום ששים הוי שלשים ואחד להתחלת טירות שני ואט"ג דלא אמרי׳ מקצת היום לכולו לבר פדא ביום שלשים להשלים טירות שעבר מודה הוא דמקצת היום מהני להתחיל מירות שני מידי דהוה אקיבל מירות עליו בחלי היום דפשיטא דעולה לו ליום שלם והא לא שמעינן מרישא ואיכא קצת חידוש בדבר דס"ד כשאינו עסוק בנזירות וניכר לכל מירותיו אז הוי מקלתו ככולו בתחילת נזירות אבל הכא דנהג נזירות עד חלי היום אימא לא יעלה דאינו ניכר [קמ"ל] ב] אם גילח ליום ששים חסר אחד ילא שיום ל' עולה לו מן המנין כלומר לכאן ולכאן: הגבן אם גילח יום ששים חסר אחד יצא בשלמא לרב מתנא ניחא. פירוש שהתנא לריך לאשמועינן ולומר דיום ל' עולה לכאן ולכאן שהרי תגלחת ראשונה היתה ביום ל' וכן תגלחת שניה שהיתה ביום ששים חסר אחד היא ביום ג! שתמלא » המירות יום ל' » שגילח בו בראשונה ולכך לריך ליתן טעם לדבריו ולומר שיום ל' עולה לו מן המנין כלומר לכאן ולכאן אלא לבר פדא למה לי הא אמרי' משך מירות כ"ע יום ולמה לו לתנא להאריך וליתן טעם לדבריו די [שיום לי] עולה לו מן המנין הא ודאי כל מגלחת היתה ביום שלשים ופשיטא דיצא בדיעבד כיון דלא בעינן מדאורייתא אלא כ"ט יום: אבור לך בר פרא [אנא גמי] אהא סמכי. כלומר מכאן אני מדקדק דמשך נזירות כ"ט יום דקתני דיום שלשים עולה לו מנין דמשמע דעולה לו למנין אחרון אלמא דאין עולה למנין ראשון כמכר לעיל דכיון דמנא מיקל בו כל כך להחשיב יום לכאן עולה לו מן המנין דמשמע דעולה לו למנין אחרון אלמא דאין עולה למנין ראשון כמכר לעיל דכיון דמנא מיקל בו כל כך להחשיב יום לכאן ולכאן: בשבוא יום ד' סותר הכל בשלמא לרב מתנא ניחא. פירוש שנטמא בתוך נזרו וקשה ולרב מתנא מי ניחא הא אמרינן לעיל ולרב מתנא אליבא דתנא קמא דמקלת היום ככולו אם כן כי עשה מקלת יום נשלם יוםיי מירותו ולא יסתור אלא אין ויש לומר כי אמרי׳ מקלת היום ככולו היינו לענין חגלחת והבאת קרבנותיו דאם גילה ביום שלשים בדיעבד יצא אם לא נטמא אבל נטמא ביום שלשים חודם חגלחת והבאת קרבנותיו לא אתרינן מקצת היום ככולו להחשיב כנטמא ביום שלשים ואחד אלא ודאי נטמא נזרו וסותר הכל כיון דלא השלים כל מירותיו בטהרה ואם חאמר חקשי לרב מתנא נמי הא דלקמן בההוא פרקא דתנן הריני וזיר מאה אםיי נטמא יום מאה סוחר הכל מאה ואחד סותר ל' יום ואמאי והא נשלם נזרו אפי' לרב מתנא ולא יסתור אלא ז' ויש לומר דה"נ קאמר בשלמא לרב מתנא ניחא בין רישא דנטמא ביום שלשים דסותר הכל מדין תורה וסיפא דקתני נטמא יום מאה ואחד דקאמר דסותר שלשים יום אע"ג דכבר נשלם נדרו הוי דרבנן מפני שיום מאה ואחד שהוא יום הבאת קרבנותיו גזרינן אטו יום שלשים דסתם נזירות שהוא תגלחתשי מן התורה דהתם סותר כל שלשים יום למפרע מדין תורה ומהשתא לרב מתנא ניחא בין רישא ובין סיפא כדפרישית ° ונראה דיום שלשים ואחד נמי סותר כל שלשים אטו יום שלשים והכי משמע לקמן דקאמר בי נטמא לל' ואחד סותר הכל ד! אלא לבר פדא קשה בין רישא בין סיפא אמאי סותר שלשים יום בין [שנטמא [ביום] שלשים ובין] שנטמא ביום מאה ואחד הרי נשלם נדרו לגמרי ודוחק לו לומר דכי נטמא ביום שלשים סוחר מדרבנן דמדרבנן אריך לנהוג נזירות ל' יום כדאמרי' לעיל לבר פדא דסוף סוף נטמא יום 🔊 ס״א לא היה ראוי לגזור אטו נטמא יום ל' כיון דהיא גופא דרבנן ומשני אמר לך בר פדא סיפא כווחי דקתני ר"א אומר אינו סותר אלא [שבעה] פי" אינו סותר כלל למפרע מרו דהא השלים מרו בכ"ע יום וכי נטמא ביום ל' סותר מיהא ז' שאין יכול להביא קרבנותיו עד שיטהר מטומאה זו שלריך להזות שלישי ושביעי להביא קרבנותיו בטהרה והיינו סותר שבעה שאסור לשתות ביין וליטמא למתים עד שיביא קרבנותיו ואם תאמר אכתי בר פדא שביק רבנן ועביד כר' אליעור ויש לומר דבר פדא סבירא ליה דמדרבי אליעזר משך נזירות כ"ט יום הכי נמי לרבנן דבמשך נזירות לא אשכחן דפליגי אלא בסתירה דלר" אליעזר אינו סותר אלא שבעה ולרבנן שלשים והאי דסותר שלשים לרבנן אינו אלא מדרבנן בעלמא דגזירה מדרבנן היכא דאמר נזירות סתם אטו היכא דאמר שלשים יום שלמים דאז ודאי סותר הכל לכו"ע דהא נטמא בתוך ימי נזרו ורבי אליעזר לא גזר לכך אינו סותר אלא שבעה וההיא דלקמן נטמא יום מאה ואחד דסומר שלשים לריך לדחות לבר פדא ולומר דהא נמי דרבנן היא וכולה חד גזירה היא דאי לא הא לא קיימא הא דאם לא יסתור שלשים כשנטמא יום ק״א יבואו לומר כמו כן שלא יסתור שלשים כשנטמא ביום שלשים:

פי' הרא"ש

אלא לבר פדא קשיא יגלח והשניה ביום ס' וכי היכי דפריך לה מרישא ומשני לה הכי נמי פריך ומשני מסיפא והכי אורחא דתלמודא בכמה דוכתי י ב. , אע"ג דחד שינויא לכולהו: מאי היא מקצת היום ככולו לה הכי דסברא מקצת היום ככולו ותימה לבר פדא (לב״ר) נמי תקשי לך מאי קמ"ל דאמרינן נעשה כאומר שלמים הא אמר חדא זמנא וי״ל דלבר פדא ניחא דשמעי' מינה דאותו יות שהוא מגלח לוזירות ראשונה עולה לו למנין . נזירות שניה וקמ"ל דאע"ג . דאין תחלת היום עולה לו בסוף הנזי׳ סוף היום עולה לו בתחי׳ הנזי׳. אלא לרב מתנא כיון דשמעינן דמקצת היום עולה לו בסופו כ"ש שסוף היום עולה לו בתחלתו ולא שמעינן שום חידוש מהך . סיפא מהו דתימא ה"מ שיעלה תחלת היום בסוף . הנזירות או סוף היום בתח' יעלה) [שעולה] לו תחילת היום לסוף נזי׳ ראשונה היום לסוף נוי ואשונה אימא לא יעלה לו סוף היום לתחלת נזי׳ אחרונה דחד יומא לתרתי נזי׳ לא מפלגי' קמ"ל שיום ל' עולה לו מן המנין: אלא לבר פדא למה לי הא אמר ל׳ חסר אחד דס״ד דה״ק שיום ל׳ עולה לו לכאן . ולכאן כדפריש לה רב . מחוא לטיל ולרר פדא מה צריך יום ל' למנין הראשון הא אמר ל' חסר אחד אמר (סמכינן) [סמכי] מכאן אני לומד דסתם נזירות כ"ט יום מדקאמר שיום ל' עולה למנין הב' אלמא נשלמה נזירות הא' ודאל"כו תו לא מצי למהוי מחשבון נזי׳ הב׳ דלא אמרינן מקצת היום ככולו ונמצא שכל היום כולו צריך להשלים נזי׳ א׳: בשלמא לרב מתנא ניחא כיוז דסתם נזי׳ ל' יום הבאת קרבנותיו סותר הכל דהא דאמר רב מתנא מקצת היום ככולו היינו לאחר הבאת קרבנותיו אבל קודם הבאת קרבנותיו אכתי הוי

:סתם נזי׳ כ״ט יום מדאורייתא אמאי סותר דפשיטא דנזיר שהשלים נזירותו ואחר מלהביא קרבנותיו שאינו סותר אם נטמא